

[Starcke.]

Danmarks Retsforbunds Opgave at tjene de Magter, som er større end det, men som har indviklet sig selv i Restriktionernes Net.

Vor Politik er meget stærk, den er meget enkel og meget klar. Den er Retfærdighed i alle Ting og Frihed inden for Retfærdighedens Rammer. Spørgsmaalet om Magten i Verden er et vanskeligt Spørgsmaal. Magt er ikke det samme som Ret, men Magt er det samme som Kraft. Sætter man Magt bag ved Uret, faar man det, man kalder Vold, men sætter man Magt bag ved det, der er Ret, saa faar man Retfærdighed. Danmarks Magt er ringe, det maa enhver objektiv Erkendelse vise os. Det er højest et Træsværd, vi kan svinge, vor Kæp er ingen Lanse. Situationen kan udvikle sig saadan, at Danmark og de nordiske Lande kan blive tvunget ind i et Valg, alle vore fromme Ønsker om Neutralitet til Trods. Men udvikler Begivenhederne sig, saa vi tvinges bort fra den traditionelle Neutralitet, skyldes det ikke noget Ønske fra vor Side, men andres Aggressivitet.

Vi kan vælge mellem fem Ting. Vi kan lade være med at foretage os noget som helst, sidde musestille, saa afskrives vi af Stormagterne; maaske driver Uvejret over, og maaske bliver vi alligevel Krigsskueplads, ingen kan sige det. Eller vi kan tilslutte os en Østblok. Dette er næppe gennemførligt, fordi den danske Befolkning sætter for stor Pris paa de demokratiske Rettigheder, og fordi en dansk Tilslutning til en Østblok mangler historiske Forudsætninger. Men det, som er det vigtige, hvis Danmark kobles til en Østblok, det er, at dette vil give en Østblok Adgang til Nordøen. Eller Danmark kan slutte sig til en Vestblok i et fælles Forsvar for Friheden, og visse historiske Forudsætninger vil gøre noget saadant naturligt under visse Omstændigheder. Men Danmarks Tilslutning til en Vestblok vil østpaa opfattes som et meget aggressivt Skridt, fordi Danmark behersker Indsejlingen til Østersøen, og fordi Danmark ved en saadan Tilslutning vil blive et Glacis for de vestlige Interesser. Det fjerde, vi kan vælge, er et nordisk Samarbejde. Et nordisk Samarbejde indeholder ingen Aggressivitet, selv om det visse Steder opfattes saaledes. De nordiske Stater har hidtil haft mere Evne til at vaage over deres egen Suverænitæt end Evne til Samarbejde — visse Ting tyder paa, at det vil blive bedre i Fremtiden.

Den femte Ting, Danmark kan gøre, er at begynde selv, og det er jeg Tilhænger af. Danmarks Brud paa sin traditionelle

Frihandelspolitik har kostet os dyrt. For 300 Aar siden kostede det os Skaane, Halland og Blekinge. Det var ikke klogt af Danmark i sin Tid at have en Toldgrænse mellem det gamle Danmark og Hertugdømmet Slesvig. Endnu i Dag opretholder Danmark en Toldgrænse over for Færøerne. Vi synes ikke, det er forstandigt. Det er risikabelt, hvad Danmark gør, og de moderne Vaabens Udvikling har gjort Verden til en farlig Verden. Vi haaber, der kommer en effektiv Kraft bag ved De Forenede Nationer med Solidaritet: een for alle og alle for een. Men i Øjeblikket er der intet, som tyder sikkert derpaa.

Spørgsmaalet om et dansk Værn og Retsforbundets Forhold dertil er dikteret af Ordet Effektivitet. Da det maaske i visse Kredse har Interesse at være klar over, hvor Retsforbundet staar i dette Spørgsmaal, vil jeg gerne benytte Lejligheden til — med den højtærede Formands Tilladelse — at citere et Par Ord, som Dr. Axel Dam i sin Tid fremsatte her i Tinget. Han udtalte:

„Vi i Retsforbundet er nemlig ikke Pacifister, Fredsvenner, i den Forstand, at vi vil Fred for enhver Pris eller fordømmer Brugen af Vaabenmagt for at forsvare en Ret, der bliver angrebet af Vaabenmagt. Vi er ikke Forsvarsnihilister — i hvert Fald ikke alle —, og de, der muligvis er det, er det i hvert Fald ikke i Medfør af vort Program.“

En af Retsforbundets store Mænd, afdøde Professor Eduard Geismar, skrev i 1921 i „Det frie Blad“:

„Landets Øvrighed skal med Magt afværge Uret; den bærer ikke Sværdet forgæves; og Landets Borgere skal gøre dette muligt, idet de forstaaer, at det er en Gudstjeneste med Magt af afværge Uret.“

Og en af Retsforbundets teoretiske Fædre, Dr. Severin Christensen, skrev i sin Bog „Retsstaten“:

„Det vilde stride stik imod selve Ejendomsrettens Begreb, dersom man skulde gaa ind paa det Dogne, at det er Pligt at overgive sin Ejendom, saa snart en Nabo begærede den med en Knippel i Haanden. Til Ejendomsret hører uløseligt Værneret af det ejede Omraade. Og Værn maa altid indrettes efter Angrebets Art.“

En anden af Retsforbundets Fædre, det tidligere ærede Medlem Professor Starcke, skrev i sin Bog om Verdenskrigen:

„Der gives ingen Steder i Verden nogen Ret, som kan faa Livsværdi, naar